Dosarul nr. 1r-143/26 Judecătoria Orhei, sediul Central
/1-25178345-03-1r-19022026/ Judecător: Veronica Cupcea

D E C I Z I E
În numele Legii

10 martie 2026 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord

În componența:
Președintele completului Ion Talpa
Judecători Cristina Prisacari, Ecaterina Arseni

judecând în ordine de recurs, fără participarea părților, recursul **procurorului în Procuratura Orhei, Alexei Eșan**, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei sediul Central din 16.01.2026, pe cauza penală de învinuire a lui:

David Andrei, născut la *****, IDNP *****, originar și domiciliat în*****, cetățean al Republicii Moldova, moldovean, concubinaj, are 3 copii minori la întreținere, studii medii, antecedente penale stinse.

În comiterea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin.(1) Cod penal,

Termenul de examinare a cauzei:
Instanța de fond: 23.12.2025-16.01.2026;
Instanța de recurs: 19.02.2026- 10.03.2026.

Pentru a se expune pe marginea recursului declarat, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă:

Prin hotărârea Judecătoriei Orhei sediul Central din 16.01.2026, David Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal și, cu aplicarea art.80^1 alin. (2) Codul penal, i s-a stabilit pedeapsa de 1 (un) an închisoare. Conform prevederilor art.90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea s-a suspendat condiționat pe perioada de probă de 1 (un) an şi nu va fi

executată, dacă condamnatul în perioada de probă nu va săvârși o nouă infracțiune şi prin comportare exemplară va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. În conformitate cu art.90 alin. (6) lit. a), b), g) Cod penal, în perioada de probă, David Andrei este obligat să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta, să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depășește 5 zile, să participe la programe probațiunile. Măsura preventivă, obligarea de a nu părăsi țara, aplicată lui David Andrei s-a menținut până la rămânerea definitivă a sentinței. S-a încasat de la David Andrei în bugetul de stat suma de 1862 (o mie opt sute șaizeci și doi) lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Adoptând sentința în cauză, instanța de fond a reținut, că la 16 septembrie 2025, aproximativ la ora 19:00, după ce a consumat băuturi alcoolice, David Andrei, fiind în stare de ebrietate alcoolică, deținând permis de conducere nr. 066000146, categoria A, B, C, s-a urcat la volanul mijlocului de transport de marca/model „Mercedes" cu n/î ***** şi l-a condus pe traseul local din or. Criuleni*****, încălcând astfel cerințele Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 iunie 2009 care prevede că: pct. 14 lit. a) „ Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate". În timp ce conducea mijlocul de transport indicat pe traseul local din or. Criuleni*****, David Andrei a fost stopat pentru verificare de angajații Ministerului Afacerilor Interne a Republicii Moldova şi, deoarece conducătorul David Andrei prezenta semene evidente ale consumului de alcool, a fost supus testării alcoolscopice cu aparatul electronic „Drager Alcotest 6810" și, conform actului eliberat de alcotest nr. 3633 din 16.09.2025, ora 19:03, la David Andrei s-a stabilit concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,68 mg/l. La fel, pentru confirmarea şi aprecierea gradului stării de ebrietate au fost prelevate probe biologice de sânge", stabilindu-se conform raportului/buletin de analize eliberat de IMSP SR Criuleni nr. 82, concentrația de alcool în sânge de 1,59 g/l.

Până la începerea cercetării judecătorești inculpatul David Andrei a solicitat prin înscris autentic ca judecata să aibă loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le recunoaște şi asupra cărora nu are obiecții, indicând că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu.

Nefiind de acord cu sentința primei instanțe a declarat recurs procurorul în Procuratura în Procuratura Orhei, Alexei Eșan, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Central din 16.01.2026, pronunțată în privința inculpatului David Andrei, din motivul ilegalității sentinței. Rejudecarea cauzei şi pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care: lui David Andrei săi fie aplicată pedeapsa complementară sub formă de anulare a dreptului de a conduce mijloace de transport.

În motivarea recursului declarat, acuzatorul de stat a indicat că instanța de fond a adoptat o soluție eronată, detașată de principiile generale ale procesului penal, interpretând extensiv şi defavorabil normele legale incidente. Susține că, deşi vinovăția inculpatului David Andrei a fost demonstrată prin probe suficiente şi corect încadrată juridic în baza art. 264[1] alin. (1) Cod penal, instanța a omis aplicarea pedepsei complementare obligatorii.

Menționează că sancțiunea prevăzută de art. 264[1] alin. (1) Cod penal impune, în mod imperativ, pe lângă pedeapsa principală, şi anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, iar instanța nu doar că nu a dispus această măsură, dar nici nu a analizat prevederile legale relevante, inclusiv art. 65[1] Cod penal.

Subliniază că această omisiune face ca sentința să fie parțial neîntemeiată şi contrară scopului legii penale, motiv pentru care solicită casarea parțială a hotărârii şi pronunțarea unei noi soluții, cu aplicarea pedepsei complementare obligatorii.

Procedura înştiințării legale în instanța de recurs a fost executată.

Potrivit prevederilor **art. 447 alin. (1) Cod procedură penală:** *„ recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces”.*

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului şi a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, declarat careva referințe nu au parvenit.

Analizând argumentele invocate în recurs prin prisma probelor administrate, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul declarat urmează a fi admis, iar sentința contestată urmează a fi casată în latura pedepsei complementare cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de fond în alt complet de judecată.

De drept, Colegiul reține că potrivit art. 448 alin. (1) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecând recursul, instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosar și a oricăror probe noi prezentate instanței de recurs.

În continuare, potrivit art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. d) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța adoptă una din următoarele decizii dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În acest sens, verificând argumentele recursului declarat de procuror în raport cu materialele cauzei Colegiul conchide, că temeiul de drept pentru recurs constituie prevederile art.444 alin.(1) pct.9) Cod de procedură penală, în corespundere cu care, hotărârile judecătorești pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazurile în care: ...s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege sau greșit individualizate în raport cu prevederile capitolului VII din Partea generală a Codului penal.

Colegiul a constatat că instanța de fond a judecat cauza penală în privința inculpatului David Andrei în procedură simplificată potrivit art. 364[1] Cod de procedură penală aceasta fiind contestată de procuror doar în latura pedepsei complementare.

Prin prisma probatoriului administrat de către organul de urmărire penală, verificat și cercetat în ședința de judecată, instanța de fond a stabilit ca fiind dovedită pe deplin vinovăția lui David Andrei în comiterea infracțiunii prevăzută de art.264[1] alin.(1) Cod penal.

Ținând cont de faptul, că recursul declarat la caz a fost depus criticându-se sentința doar în latura stabilirii și individualizării pedepsei complementare, astfel Colegiul penal remarcă că prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă din obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Legea penală fixează cadrul legal în limitele căruia instanța de judecată efectuează operația de stabilire și aplicare a pedepsei infractorului.

Astfel, instanța de judecată stabilește tipul sau cuantumul pedepsei în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale din Partea Specială a Codului penal în baza căreia a fost calificată fapta ca infracțiune.

La individualizarea pedepsei, conform criteriilor generale de individualizare a pedepsei, instanța de judecată trebuie să respecte toate cerințele prevăzute de legea penală ce asigură aplicarea față de inculpat a unei pedepse echitabile, legale și individualizate.

În sensul menținerii de către Colegiu a sentinței instanței de fond în latura stabilirii pedepsei principale, se reține la speță că instanța de fond obiectiv și just a stabilit pedeapsa inculpatului David Andrei pentru infracțiunea prevăzută de art. 264[1] alin. (1) Cod penal pedeapsa de 1 (un) an închisoare, iar conform prevederilor art.90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea a fost suspendată condiționat pe perioada de probă de 1 (un) an şi nu va fi executată, dacă condamnatul în perioada de probă nu va săvârşi o nouă infracţiune şi prin comportare exemplară va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat, în acest sens reținând prevederile art. 364[1] Cod procedură penal și art. 80[1] Cod penal, și ținând cont de gradul de pericol social al faptei comise, personalitatea inculpatului.

Totuși instanța de recurs va casa sentința instanței de fond în latura stabilirii pedepsei inculpatului David Andrei și anume în latura neaplicării pedepsei complementare obligatorii sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În acest sens, Colegiul arată că, potrivit art.264^1 alin.(1) Cod penal, legiuitorul a stabilit pedeapsă cu amendă în mărime de la 1500 la 2500 de unități convenționale sau cu închisoare de la 1 la 3 ani, *în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.*

Așadar, Colegiul penal reține că norma prevăzută de art. 264^1 alin. (1) Cod penal are un caracter imperativ în ceea ce privește aplicarea pedepsei complementare, legiuitorul utilizând sintagma „în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport", ceea ce exclude orice marjă de apreciere a instanței asupra oportunității aplicării acesteia.

Prin urmare, aplicarea pedepsei complementare nu este facultativă, ci obligatorie, fiind o consecință juridică directă a stabilirii vinovăției pentru infracțiunea respectivă. Or, instanța de fond, deși a constatat corect existența faptei și vinovăția inculpatului, a omis să aplice această sancțiune complementară și, mai mult decât atât, nu a prezentat niciun raționament juridic care să justifice o eventuală neaplicare a acesteia.

Colegiul subliniază că, potrivit principiului legalității pedepsei, consacrat atât în legislația penală, cât și în jurisprudența constantă, instanța de judecată este obligată să aplice sancțiunile în strictă conformitate cu prevederile legii penale. Orice abatere de la limitele sau structura sancțiunii prevăzute de norma de incriminare constituie o eroare de drept ce atrage nelegalitatea hotărârii.

De asemenea, Colegiul reține că dispozițiile art. 65^1 Cod penal reglementează modul de aplicare a pedepsei complementare a anulării dreptului de a conduce mijloace de transport, stabilind condițiile și efectele acesteia.

Cu toate acestea, instanța de fond nu a analizat incidența acestor prevederi în speță și nu a justificat în niciun mod lipsa aplicării unei sancțiuni obligatorii, ceea ce denotă o examinare incompletă a cadrului legal incident.

În același timp, nu pot fi reținute eventuale circumstanțe atenuante sau particularități ale cauzei ca temei pentru neaplicarea pedepsei complementare, întrucât acestea pot influența doar individualizarea pedepsei principale în limitele prevăzute de lege, dar nu pot înlătura aplicarea unei sancțiuni complementare obligatorii expres prevăzute de norma de incriminare.

Astfel, omisiunea instanței de fond de a aplica pedeapsa complementară obligatorie echivalează cu stabilirea unei pedepse în alte condiții decât cele prevăzute de lege, fapt ce se încadrează în temeiul de casare prevăzut de art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală.

De asemenea, Colegiul penal arată că instanța de fond nu doar că nu a aplicat pedeapsa complementară obligatorie prevăzută de art. 264^1 alin. (1) Cod penal, dar nici nu a invocat și nici nu a analizat incidența art. 79 Cod penal ca eventual temei legal pentru o asemenea derogare de la regimul sancționator imperativ.

Totodată, reieșind din norma legală, se concepe ca în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, în datele privind personalitatea infractorului, să persiste careva circumstanțe, particularități, situații sau stări ale lucrurilor, care constituie excepție din starea obișnuită a lor ori a personalității inculpatului. Instanța de recurs reține și prevederile pct.12 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 16 din 31 mai 2004 ”Cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei penale, conform cărora, stabilirea pedepsei sub limita minimă a sancțiunii, cu aplicarea art.79 Cod penal, se admite numai luând în considerație personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale legate de scopul, motivele, rolul vinovatului şi comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul şi după săvârșirea infracțiunii.

În acest caz instanța de judecată este obligată să indice în sentință care anume circumstanțe ale cauzei sânt considerate excepționale şi în corelație cu care date despre persoana vinovatului ele servesc drept temei pentru aplicarea art.79 Cod penal.

La caz, Colegiul penal constată că instanța de fond nu a motivat în niciun mod neaplicarea pedepsei complementare obligatorii prevăzute de art. 264[1] alin. (1) Cod penal și nici nu a invocat vreun temei legal, inclusiv art. 79 Cod penal, care ar justifica o eventuală derogare, fapt ce echivalează cu o neaplicare a legii penale și determină caracterul nelegal al sentinței în această latură.

În asemenea circumstanțe, Colegiul ajunge la concluzia, că instanța de fond neîntemeiat nu a aplicat pedeapsa sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Totodată, Colegiul penal reține, că în conformitate cu art. 449 alin.(1) pct.2) lit. b) Cod de procedură penală instanța de recurs, rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, doar dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului.

Reieșind din cele menționate mai sus și ținând cont de faptul, că pentru justa soluționare a cazului din speță, urmează a fi cercetate și respectiv apreciate probele administrate pe cazul din speță, or aprecierea cărora a fost insuficient făcută de către instanța de judecată la judecarea în fond a cauzei, ceea ce nu poate fi corectat în cadrul judecării cauzei în ordine de recurs, Colegiul consideră necesar de a admite recursul procurorului-recurent, dispunând casarea sentinței în latura pedepsei complementare și anume faptul omiterii nestabilirii acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în această parte în instanța de fond, în alt complet de judecată.

Reieșind din cele expuse supra și conducându-se de art. 449 alin.(1) pct.2) lit. d) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Nord,-

D E C I D E:

Admite recursul ***procurorului în Procuratura Orhei, Alexei Eșan***, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei sediul Central din 16.01.2026, adoptată în cauza penală prin care **David Andrei** a fost recunoscut vinovat în baza art. 264^1 alin. (1) Cod penal, dispune casarea parțială a sentinței în latura pedepsei complementare, cu restituirea cauzei la rejudecare în instanța de fond, în alt complet de judecată.

În rest, sentința se menține fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președinte de complet, judecător Judecători